

to Fingre Hatten skødesløst løftet over sit pomadiserede Hoved.

„Har Herren ikke Brug for et godt Logis?“

„Pas Dem selv!“ svarede han og gik videre ind ad Byen til.

Men den anden fulgte efter og var straks igen paa Siden af ham.

„Undskyld! Jeg kan anbefale Dem et majet fint Logis ... hos en Dame ... majet proper. Lige her i Nærheden.“

„Dersom De ikke skrubber af, slaar jeg Dem fordærvet!“ raabte han nu ude af sig selv og løftede Paraplyen til Slag.

Folk standsede. Der skulde til at samle sig Opløb, da Fyren med eet var som forsvunden i Jorden.

Ja, dette er virkelig Helvede! — gentog han for sig selv, idet han med rystende Lemmer fortsatte sin Vej. Og her skulde han leve i Vintermørkets lange, lange Maaneder skilt fra sine kære! ... Ja ja! Saadan var det Guds Vilje!

Han naaede Raadhuspladsen og gik ned mod Vartov, hvis røde Mure han paa Frastand genkendte med en lille Fornemmelse af tryk og hjemlig Glæde. Han søgte ind i det afsides Kvarter af gamle Huse, der ligger uforstyrret bag denne ærværdige Stiftelse som et Stykke hengemt Fortid. I disse stille, folketomme Smøger, hvor kun et Par fattige Lygter lyste, og hvor gamle Haandværksfolk stod tavse i Gadedørene og røg deres Piber efter Fyraften, faldt hans Sind til Ro. Her mødte han en Rest af det provinsielle København, han var fortrolig med.